

Ni processats, ni processisme: República des de baix!

written by Pedro Mercadé | 4 de desembre de 2017

La solidaritat amb les persones i les organitzacions represaliades per l'Estat, més enllà de les diferències ideològiques, és una necessitat a la qual ha respost positivament la gran majoria de l'esquerra independentista i anticapitalista de Catalunya. Però el suport a aquestes persones i l'exigència de la llibertat immediata per als membres del Govern empresonats no pot amagar ni silenciar la denúncia a la reculada per terminis que, després de la proclamació de la República Catalana del 27 d'octubre, han anat fent el Govern i el PDeCAT i ERC. Del silenci del 28 i 29 es va passar a acceptar la dissolució del Govern i el Parlament sense oposar cap resistència i acatar a corre-cuita l'article 155 anunciant que es presentaven a les eleccions imposades i autonòmiques del 21D, sense donar marge a discutir sobre la possibilitat d'un boicot amb la resta de forces que es manifestaven en contra del 155. Això ha seguit amb les declaracions, cada dia més explícites, de membres de les direccions d'ERC i PDeCAT afirmant que la independència, declarada uns dies abans, és impossible per a la pròxima legislatura. El problema no és que ho diguin les persones empresonades quan declaren com a estratègia de defensa. El problema és que ho diuen els que no ho estan i que **l'estratègia està sent la d'amagar darrere dels processats el retorn al processisme.**

Els arguments que s'estan fent servir per passar, en vint dies, d'aprovar al Parlament una sèrie de resolucions pel desplegament de la República a dir que aquesta no és possible a curt termini són bàsicament la manca d'estructures d'estat i les amenaces de més repressió per part de l'Estat espanyol:

– **La manca d'estructures d'estat**, a més de fer palès que han estat mentint durant cinc anys dient que s'estaven fent en secret, la coneixien perfectament quan van aprovar les Lleis de Referèndum i de Transitorietat i quan van proclamar la República. Per tant, o tornaven a mentir i sabien que la Proclamació quedaria en no res, o pensaven que no eren necessàries més estructures de les que ja es disposen i que no és un impediment per començar a fer efectiva la República.

– **L'argument de les suposades amenaces de l'Estat**

d'incrementar la repressió i d'exercir més violència i vessar més sang que han fet servir per justificar la renúncia a desplegar la República conté diverses perversions en si mateix. La primera és no denunciar públicament a qui els hagi expressat amenaces de tal gravetat. La segona és la de cedir al xantatge de l'amenaça. La tercera es dona quan Puigdemont afirma que no vol fer el seu Govern responsable d'aquesta violència. Ens hem de sentir culpables per haver votat l'1-0 dels mil ferits que van causar la Policia Nacional i la Guàrdia Civil? El Govern no s'ha de sentir culpable d'obeir la voluntat del seu poble, s'ha de sentir culpable de traïr-la fent servir com argument el que diuen que faran des de l'Estat espanyol, si és que realment algú els ho ha dit. La quarta és que l'argument de la repressió si es desplega la República, ignora conscientment **la repressió que s'està patint precisament per declarar-la i no desplegar-la** i continuar sota la bota de l'Estat. És la repressió que els propis empresonats del Govern estan patint i moltes altres persones que estan sent citades a declarar i les que ho seran pròximament per defensar el Referèndum i per defensar la República que ells han deixat de defensar aquests darrers dies o la repressió que genera acceptar el 155 i deixar-nos sense cap altra legalitat ni Govern real que el de l'Estat. I per últim, en l'actual context de repressió, és absolutament obscè afirmar que es tornarà a la via del diàleg amb l'Estat després de constatar-se per enèsima vegada que aquesta és una via morta i, encara més, després d'afirmar que l'Estat ens ha amenaçat de fer-nos

vessar més sang.

Segurament els motius que tenen al cap i no diuen per abandonar la República després d'haver-la declarat són uns altres. L'1-0 no només va desbordar el Gobierno del PP, també va desbordar el Govern de JxSí que segurament preveia que l'Estat impediria una participació en el referèndum que el legitimés o, segurament millor dit, que l'obligués a complir amb el mandat sorgit de les urnes. **El "no hem pogut votar" previst es va convertir en l'"hem votat" gràcies a l'organització popular a les escoles i als CDR** que, lluny d'acatar les instruccions que van sortir de l'ANC de fer cues silencioses mentre la policia requisava urnes, les vam defensar activament.

Que **el procés ha anat girant a l'esquerra a mesura que s'ha apropiat a convertir-se en ruptura amb l'Estat** és un fet. La gran burgesia catalana i europea (en veu de la UE) que abans callava, s'anava arrengherant amb l'Estat mentre que s'anaven incorporant o mirant amb cada cop més simpatia la defensa del Referèndum i la República sectors de les classes treballadores i populars, a Catalunya i a la resta de pobles de l'Estat, de la mà de la lluita contra la repressió i per l'abolició de la Monarquia. Això últim amb la limitació, però també malgrat el nefast paper de les direccions dels sindicats majoritaris (un cop més) i de la direcció estatal de Podemos, que d'afirmar que volia acabar amb el Règim del 78 ha passat a ser-ne una altra crossa.

S'ha evidenciat que fer efectiva la República implica trencar, no només amb el mateix Estat i la monarquia, sinó també amb la gran burgesia que la defensa (perquè l'Estat és garant dels seus privilegis) i amb la Unió Europea del capital. Això **és una oportunitat històrica pels i per les treballadores i** **ahora un risc per alguns sectors de la burgesia que representen PdeCAT i ERC i que també són privilegiats d'aquestes mateixes institucions.** La República no es fa amb el Banc Sabadell ni amb La Caixa, sinó que fa necessària una

banca pública. I no es guanyarà amb negociació ni habilitat jurídica sinó que, com el referèndum, es guanyarà amb mobilització i defensant-la al carrer. La República no es materialitzarà convencent el gran empresariat català, ni la Botin, ni Juncker, es farà convencent la classe treballadora catalana per defensar-la, i la de la resta de pobles de l'Estat i del món.

Quan el PDeCAT i ERC diuen ara que la República no és possible, el que amaguen és que no ho és per la via negociada que pretenen ells i que, si ho és, ho serà per la via de la mobilització i l'autorganització popular als CDRs i incorporant a la seva defensa a més treballadores. I això implica posar en marxa mesures urgents per millorar substancialment les seves condicions de vida. Mobilitzacions des de baix i millores pels de baix, que no estan disposats a acceptar. Que la República catalana l'hem de construir els i les treballadores i les classes populars ha deixat de ser una abstracció.

La **CUP-CC** ha encertat a no presentar-se a les eleccions del 21D amb JxC i ERC i en voler "*liderar una candidatura el més àmplia possible, clarament rupturista, independentista i d'esquerres*". Això implica **denunciar clarament i des de ja la reculada de les direccions d'ERC i PdeCAT i el seu retorn al procés** i en ser molt durs en la denúncia a totes les forces que tornaran a parlar del referèndum pactat i que són conscients, i per tant menteixen, del fet que aquest no és possible dins de l'Estat espanyol, governi qui governi a Madrid. Alhora, la CUP-CC ha de ser molt nítida en les seves propostes socials i tornar a posar sobre la taula i sense embussos la **ruptura amb la UE, el no pagament del deute, la banca pública i la nacionalització dels sectors estratègics**, entre d'altres.

El poble de Catalunya ha fet una experiència molt valuosa aquests mesos i que s'ha d'aprofitar. Cada cop sona menys estrany allò que ja dèiem el 27S: **la ruptura amb l'Estat ha de**

venir de la mà de la ruptura amb les institucions del capital, que serà la mobilització i autorganització popular la que ho farà possible i que la defensa de la República ha d'anar indissolublement lligada a la millora de les condicions de vida de la gent treballadora.